

NS naujienų biuletenis

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1136

22.12.2024 (135)

Blogio genijaus ugdymas

Gerhard Lauck

2 dalis

* * * * *

Mano motinos pusėje taip pat būta nemažai istorijų.

Pirmiausia į Ameriką atvyko jūsų prosenelis, o paskui atsivežė jūsų prosenelę. Jis nusivedė ją į specialią parduotuvę paragauti visiškai naujos maisto sensacijos.

Jis jai pasakė: Pūsk ant jo, jis karštas!

Ji taip ir padarė.

Visi parduotuvėje juokėsi. Tada ji paragavo, nusišypsojo ir trenkė jam.

Tai buvo ledai.

* * * * *

Senelė pašaukė senelį, sėdintį verandoje, kad šis ateitų vakarieniauti. Bet jis neatėjo. Ji pasiuntė mane jo atvesti. Pamačiau jį sėdintį ir stebintį tris gražias jaunas merginas, einančias pro šalį. Pasakiau senelei. Ji išėjo ir patraukė jį už ausies atgal į namus... Manau, kad niekada nesi per senas žiūrėti.

* * * * *

Kai jūsų tėvas parodė savo brangią naują pypkę vienam iš mano dėdžių, šis nesuprato, pamanė, kad tai dovana, ir nuoširdžiai padėkojo. Tavo tėvui neužteko širdies ką nors pasakyti. Po daugelio metų, jam mirus, šeima, žinodama, kas nutiko, grąžino pypkę. Jie sakė, kad jis ją rūkė tik sekmadieniais.

Pusė mažo Viskonsino miestelio gyventojų yra susiję su mano mama. Mano prosenelis turėjo šešis sūnus. Mačiau seną jų nuotrauką ir galiu patvirtinti, kad esu panašus į savo mamos tėvą Otoną, kuris gimė Senojoje žemėje ir buvo pavadintas Otono Bismarko vardu.

Mano šeima iš abiejų pusių yra vokiška. Lauck ir Hein iš tėvo pusės. Iš mamos pusės - Preuss ir Pahl. Lauckų giminės šaknys siekia Heseno karininkus, brolius, tarnavusius Amerikos revoliuciniame kare. Pats vardas "Lauck" kilęs iš senosios aukštaičių vokiečių kalbos, kuri išnyko apie 1050 m. po Kristaus.

Po daugelio metų mama man pasakė, kad du tolimi mano giminaičiai žuvo per rugsėjo 11-osios įvykius. Aš jų nepažinojau, bet ji pažinojo.

Mačiau kitų dviejų man skirtų dublerių nuotraukas. Be to, dar vienas dubleris buvo apsistojęs kartu su manimi barake. Jis netgi buvo mano ūgio! Kartais kiti svečiai mus abu supainiodavo. Žaidžiau su mintimi pasamdyti jį kaip masalą.

Kriterijų gaudymas

Mėgstamiausias mano užsiėmimas buvo gaudyti peteliškes, varles ir vėžlius, laiptoti po medžius ir tyrinėti gretimus laukus bei miškus. Gyvūnai buvo - ir vis dar yra (!) - mano didžioji meilė.

Savaitgaliais su tėvu eidavome gaudyti vėžlių į "klasę". Arba jis snausdavo automobilyje, o aš vienas gaudydavau varles.

Vieną vasarą mes dviese nuvažiavome šimtus mylių į *Didžiąją gyvatės medžioklės ekspediciją*. Nors ir nusivyliau, kad nepavyko rasti nė vieno žiurkėno, buvau patenkintas laimikiu: tvarkinga kiauliuodegė gyvatė, pora mėlynųjų rakerių ir dešimtys žolinių gyvačių.

Kai mama rado vieną iš tų gyvatėlių, mažytę žolinę gyvatę, savo lovoje, jos buvo išsiųstos į lauką. Laimei, ji išsiaiškino, kad kaltininkas buvo mano tėvas. Jo velniškai niūrus žvilgsnis ir mano išgąščio kupinas žvilgsnis, išgirdus apie jos radinį, padarė paslapties "kaip ji ten pateko" sprendimą pernelyg akivaizdų. Be to, koks sveiko proto berniukas rizikuotų prarasti puikią gyvatę dėl tokio kvailo poel-

gio!

Kai pagaliau iš rūsio išėmėme senos krosnies alyvos baką (jis stovėjo po senu anglių šaudytuvu), perpjoviau jį išilgai per pusę kaltu ir plaktuku. Tai pareikalavo daug laiko ir triukšmo (!), bet gavau gero dydžio vėžlio talpyklą.

Vaikystėje ir net paauglystėje mėgau vartyti lauko žinynus apie gyvūnus. Netgi galėjau atpažinti daugelį porūšių.

Nenuostabu, kad mūsų šeimoje per daugelį metų augo daug įvairių naminių gyvūnų. Tai buvo varlės, rupūžės, pulkeliai, žuvys, salamandros, tritonai, paukščiai, voverės, triušiai, meškėnai, vištos, katės ir šunys.

Kad galėčiau išvardyti visas rūšis, porūšius ir veisles, turėčiau paaukoti daugiau medžių.

Mūsų garažuose gyveno laukinės katės, lapės ir pelėdos, be to, kačių buvo daugiau nei kai kuriuose aplinkiniuose miestuose gyvena žmonių.

Pakanka pasakyti, kad visada mylėjau gyvūnus.

Aš buvau vaikas militaristas

Man patiko piešti tankų ir lėktuvų mūšių paveikslėlius. Instinktyviai rinkdavausi tokius nacionalinius ženklus, kurie nekeltų "interesų konflikto". Nenorėjau įžeisti jokių giminaičių. Net jei jie kovojo "ne toje pusėje".

Mano mūšiai su mažais plastikiniais žaisliniais kareivėliais trukdavo valandų valandas. Kartais į mūšį įtraukdavau gyvūnus, bet tokiu atveju gyvūnai visada būdavo pagrindiniai veikėjai, o žmonės kareiviai - priešininkai.

Pasistačiau įspūdingą tvirtovę su požeminiu tuneliu. Tunelis labai padėjo susitepti. Juk kiekvienas vertas dėmesio berniukas žino, kad negali linksmintis, jei gerai nesusitepsi ir nesusipurvinsi.

Kovos mokymuose buvo naudojami rankų darbo mediniai kardai ir skydai. Paprastai vienu metu kovodavau su trimis vaikais ir laimėdavau.

Taip pat tapau pradedančiuoju *militaristu*!

Knyga vaikams apie garsius pasaulio istorijos mūšius man padarė stiprų įspūdį. Karinė istorija tapo vienu iš didžiausių mano pomėgių, be gyvūnų.

Tėvas man nupirko vaikišką JAV kariuomenės uniformos versiją. Tėvai ant jos užrašė mano vardą ir "kapitono" laipsnį. Kai ji susidėvėjo, gavau naują. Tuo metu jau buvau "generolas". Natūralu, kad man patiko ją dėvėti, kai tik "žaisdavau kariuomenę".

"Priešas" mane praminė "generolu Doolitu". Matyt, jie nežinojo savo istorijos ir tiesiog manė, kad šis vardas juokingas.

Šios armijos nebuvo sudarytos iš "draugų", kurie paprasčiausiai pasiskirstė į ko-

mandas, kad "sužaistų žaidimą". Mes laikėme save "kareiviais", kurie "kariavo" su "priešu" dėl ginčytinos teritorijos.

Mūsų kova pasireiškė tuo, kad priešininkų armiją apšaudėme purvo grumstais. Ši ribota kova sukėlė šiek tiek skausmo, bet rimtų sužeidimų nebuvo.

Kita vertus, akmenų mėtymas buvo smerkiamas. Tai prilygo Ženevos konvencijos pažeidimui.

Niekada neketinome ir nenorėjome sunkiai sužaloti "priešo"! Šios "armijos" nebuvo nei "gaujos", nei "komandos". Jos buvo kažkas tarpinio.

Šiose vaikų armijose jaučiu kur kas daugiau nei paprastą žaidimą, t. y. sociologines, galbūt net antropologines pasekmes.

Kaip daugelio mūsų veteranas buvau įgijęs tam tikrų įgūdžių, kaip išvengti šių sviedinių. Deja, buvau prastas šaulys.

Mūsų paprastai baigdavosi šlovinga pergale. Aš puldavau tiesiai į priešą, kęsdamas skausmą, kai į mane pataikydavo visa salvė. Jie išsigandę bėgdavo.

Viena kampanija yra geras mūsų mąstysenos pavyzdys.

Vieną dieną nedideliame tvenkinyje, esančiame "niekieno žemėje", kuri dažnai buvo mūsų mūšio laukas, aptikome keistą medinį plaustą. Akivaizdu, kad tai buvo priešo įsiveržimas! Ant jos užvertėme akmenis, kad nuskandintume. Tada ant akmenų sudaužėme butelius, kad priešui dėl sudužusio stiklo būtų sunkiau išgelbėti savo laivą.

Po kelių dienų aptikome priešo patrulį, bandantį jį išgelbėti. Mes puolėme, o jie paspruko. Išskyrus vieną vargšą velniuką. Jis buvo įlipęs į virš tvenkinio augantį medį. Dabar jis viena ranka laikėsi už šakos, o kita rungėsi kardu su vienu iš mano vyrų. Mane sužavėjo to priešo kareivio drąsa.

Ką turėtume daryti? Situacija atrodė pavojinga. Niekas nenorėjo, kad kas nors iš abiejų pusių rimtai susižeistų. Tačiau paskelbti paliaubas, net ir įnirtingo mūšio metu, buvo beprecedentis dalykas.

Įsakiau savo vyrams atsitraukti. Priešo vadas suprato, ką ir kodėl darau, todėl nebandė pasinaudoti mūsų riteriškumu. Vietoj to jis sušuko savo atkirstam kareiviui, kad šis paspruktų per spragą, kuriai tyčia leidau susidaryti. Jis suprato ir taip ir padarė.

Praėjus kuriam laikui, atsitiktinai taikiomis aplinkybėmis sutikau tą drąsų buvusį priešą. Mes tapome draugais.

Pirmą kartą, kai jis nusivedė mane į savo namus žaisti, sustojo prie įėjimo, atsisuko į mane ir pasakė: "Nesakyk mano mamai, kad esi protestantas. Ji sako, kad visi protestantai yra kiaulės, ir neleis man su tavimi žaisti". Po kelerių metų sužinojau, kad jo mamos religinė grupė - katalikai - nacionaliniu lygmeniu laiko-

ma "mažuma". Toje vietovėje ji tokia nebuvo.

Mano tėvas savo sūnus vesdavosi į stovyklas, žvejybą ir plaukiojimą baidarėmis. Kai buvome pakankamai dideli, jis taip pat mokė mus elgtis su šaunamaisiais ginklais ir vesdavosi į medžioklę.

Kai jis pirmą kartą pradėjo mums, berniukams, rodyti, kaip naudotis ginklu, mano mama labai susirūpino. Tėvas jai pasakė: *Tėvas pasakė: Nesijaudink! Jis išmokys juos teisingai!*

Mano mokymai vyko taip.

Pirmaisiais medžioklės metais nešiojau šautuvą *be užrakto*. Tiesiog norėdamas išmokyti, kaip būti saugiam kertant tvoras ir panašiai.

Antraisiais metais gavau varžtą. Bet ne apvalkalas! Kiekvieną kartą, kai norėdavau šaudyti, turėdavau prašyti tėvo šovinio.

Trečiaisiais metais turėjau ir varžtą, ir kriauklę.

Žinoma, ir mano šautuvas, ir šautuvas buvo vienvamzdžiai ginklai. Jie kainavo atitinkamai 20 ir 30 dolerių. Nauji, nenaudoti.

Vėliau apsikeitėme ginklais. Kai jis pailgino apkabą, nepagalvojo apie žieminius drabužius. Be to, jam labiau patiko lengvesnis mano vienvamzdžio šautuvo svoris. Man patiko, kad dvivamzdis turėjo mažesnę atatrą.

Po daugelio metų vienas draugas, buvęs policininkas, paprašė parodyti mano naująjį revolverį. Pasiėmiau revolverį iš stalčiaus, atidariau cilindą, išėmiau kulkas, įdėjau kulkas atgal į stalčių, pasukau revolverį taip, kad jis nebūtų nukreiptas į ką nors, ir, laikydamas jį ant delno, o cilindras vis dar buvo atidarytas, pasiūliau jam. - Tai jam padarė įspūdį.

Čia pateikiame pamokančią istoriją: Mano tėvas, nepaisant visų saugumo priemonių, kartą vos nenusišovė sau galvos, kai jo šautuvas iššovė ir pramušė skylę automobilio stoge! Jis atkreipė mano dėmesį į šį faktą, kad primintų, kokie pavojingi yra ginklai. Ir kaip svarbu visada būti labai, labai, labai atsargiems!

"Vyrų tauta" ne kartą keliavo iki pat Kanados, kur tris savaites plaukė baidarėmis. Buvome taip toli, kad nebuvo jokių kelių ar kitų civilizacijos ženklų. Turėdavome irkluoti baidarę per ežerą, "persikelti" per purviną kelią į kitą ežerą ir pakartoti procedūrą.

Visos toliau pateikiamos istorijos yra iš šių Kanados kelionių baidarėmis.

Vienos kelionės metu, prieš man pradedant važiuoti kartu, vienas iš mano brolių susižeidė kojų pirštus. Įgula, kurioje buvo ir kitų suaugusių šeimos draugų, neturėjo laiko nuvežti jį į civilizaciją. Taigi jie jį apipylė viskiu, ugnyje sterilizavo bajonetą, liepė trims suaugusiems vyrams atsisėsti jam ant krūtinės... ir tada mano tėvas tuo bajonetu nupjovė jam dalį kojos piršto.

Mano tėvas buvo oficialus medikas. Jis pasakojo, kad jo paties tėvas, gydydamas nedidelius sužalojimus, visada atlikdavo tuos pačius du veiksmus. Pirmiausia jis

paklausdavo, kas atsitiko. Antra, ant žaizdos uždėdavo kramtomojo tabako. Dieve, su tokiu išsilavinimu stebiuosi, kad jis netapo garsiu chirurgu, o ne inžinieriumi!

Jie prisiekia, kad jis vis dėlto sugebėjo kažkaip pakelti savo kūną nuo žemės 6 colių aukštyje. O žmonės, gyvenantys už dvidešimties mylių už ežero, vėliau tvirtino girdėję jo šauksmą.

Džiaugiuosi, kad nebuvau šioje kelionėje. Buvau laikomas dar per mažu, kad galėčiau vykti į pirmąsias kelias keliones.

* * * * *

Aptikome apleistą reindžerio namelį su ketaus malkomis kūrenama krosnimi ir ūkiniu pastatu. Tai tapo mūsų bazine stovykla.

Mano tėvas sudarė sandorį su savo sūnumis: *Aš nupirksiu viską, ką norėsite valgyti, bet JŪS turėsite tai nešti!* - Mes susilaužėme nugaras, bet valgėme kaip karaliai.

Per perkėlimą mano brolis nešė baidarę ir dar nešėsi kuprinę. Jis jautėsi esąs gana tvirtas vyrukas.

Tada jis išgirdo iš paskos sparčiai artėjančius žingsnius.

Tai, ką pamatė toliau, jį nustebino ir sužavėjo.

Kažkas šovė pro jį. Bėgimas. Nešdamasis kanoją ir dvi kuprines: vieną ant krūtinės, kitą ant nugaros...

Tai buvo moteris!

Pabaigoje jis sužinojo, kad ji yra profesionali šokėja.

Po daugelio metų turėjau panašią patirtį. Buvau jaunas vyras, dirbantis sunkius darbus. Mano pirmtakui buvo 65 metai.

* * * * *

Nustokite skystis dėl uodų! Aš nejaučiu, kad man kasytųsi. Tu tik išsigalvoji, nes nebenori nešti baidarės!

Taip susierzinęs mano tėvas barė vieną iš mano brolių.

Tačiau kai atėjo jo eilė nešti baidarę, jis sužinojo tiesą.

Po baidarėmis knibždėte knibždėjo uodų. Jie negailestingai puolė ją nešantį vargšą velnią. Jis turėjo pilnas rankas ir negalėjo jiems smogti.

* * * * *

Dar būdamas berniukas galvojau rašyti dienoraštį. Tačiau nusprendžiau to nedaryti. Pagalvojau, kad įdomiausi dalykai mano gyvenime *jau* įvyko.

Tai nereiškia, kad negalvojau apie ateitį. Sudariau sandorį su tėvu. Kai būsiu pakankamai suaugęs, persikelsime į Kanados dykumą ir tapsime traperiais. Būdamas inžinierius, jis man pasakys, kaip pastatyti mūsų rąstinį namelį. Mokėčiau jam viskiu ir cigarais.

* * * * *

Vieną dieną vyriausybė, pasinaudojusi teisių perėmimo galimybe, pigiai nupirko dalį mūsų žemės greitkeliui tiesti. Kai buldozeriai pradėjo niokoti mūsų sodą, griebiau lanką ir strėlę ir bėgau prie durų. Turėjau ketinimų ginti savo namus! Tėvai mane sustabdė. Jiems teko mane užrakinti kambaryje.

Galiausiai per mūsų kiemą ėjo greitkelis. Vėliau viskas buvo kitaip. Tuo metu apie tai nepagalvojau, bet esu tikras, kad tai labai sumažino mūsų namo pardavimo vertę.

Tada tėvas pakeitė profesiją ir mes persikėlėme.

Prieš paauglystę ir paaugliai

Aš užaugau (likusią dalį kelio) vakaruose. Čia praleidau pusę savo gyvenimo.

Kaimynų rančioje esantį arklį galėjau paglostyti tiesiog nuėjęs iki savo kiemo krašto ir ištiesęs ranką per tvorą. Kaip ir visi jaunieji kaubojai, daug laiko praleisdavau lauke. Tačiau taip pat mėgau *skaityti knygas*.

Mano šeima buvo didelė. Tačiau bendras jos narių turimų mokslo laipsnių skaičius buvo dar didesnis. Dar besimokydamas pradinėje mokykloje tėvas pradėjo mane mokyti kelių labai paprastų matematikos sąvokų.

Mano tėvas dažnai supainiodavo savo vaikus. Jis juos vadino ne tuo vardu. Tai visada erzino mano mamą. Tačiau jis teigė, kad tai tik jos kaltė. Juk ji primygtinai reikalavo duoti jiems vardus. Jis norėjo, kad jiems būtų priskirti tik numeriai. Kaip garsusis detektyvas Čarlis Čanas.

Be to, mano šeimoje berniukai dažnai būdavo pavadinami dėdžių vardais. Kai palaidojo mano senelį, tėvas stumtelėjo brolių ir parodė į netoliese esantį, bet labai seną antkapį. Ant jo buvo užrašyti tie patys vardai, kaip ir trijų brolių! Jo vardas buvo viršuje. Nuo tada jis jiems sakydavo: *Atminkite, aš esu viršuje ant antkapio!*

Tačiau nesusidarykite klaidingo įspūdžio! Mano šeima buvo labai "liaudiška". Jei būtumėte sutikę mano tėvą, greičiau būtumėte pagalvoję, kad jis yra *rančos ūkininkas*, o ne *koledžo profesorius*. Jis lygiai taip pat gerai sutarė su prižiūrėtoju, kaip ir su kitais profesoriais. Galbūt geriau!

Po daugelio metų FW iš šio saugotojo įsigijo šautuvą. Jis pats jį pasigamino ir

net pavadino "Sena mėsa ant stalo". Mano tėvas nuvyko į šaudyklą išbandyti jo taiklumo. Jis paleido tris šūvius į taikinį, esantį vos už 100 jardų. Jie buvo sugrupuoti taip arti vienas kito, kad *visas tris kulų skyles vienu metu galėjai uždengti ketvirtadaliu!* - Žinoma, tarp šūvių jis palaukė dešimt minučių, kad vamzdis spėtų atvėsti.

Šachmatų išmokau dar būdamas berniukas. Net nebandydavau duoti mačo priešininkui, kol nepadarydavau dviejų dalykų. Pirma, paimti visas jo figūras. Antra, likusiais pėstininkais susigrąžinti savo karalienę ir abi pilis. Akivaizdu, kad šis perdėtas užmaršumas buvo kartu ir kruopštus, ir neefektyvus.

Vienas iš mano brolių visus apstulbino per penkias minutes įveikęs labai patyrusį šachmatininką. Jis panaudojo savo mėgstamą žaibišką karalienės ataką. Jo priešininkas buvo pernelyg užsiėmęs sudėtingo plano įgyvendinimu, kad tai pastebėtų.

Gimnazijoje daug žaidžiau šachmatais. Beveik visada su koledžo studentais ir dėstytojais. Paprastai laimėdavau dvi iš trijų partijų. Paskutines tris mūsų žaistas partijas nugalėjau savo tėvą. Paskui šachmatais nustojau domėtis. Tai buvo pernelyg statiška. Tikrai geri žaidėjai turėjo įsiminti senus ėjimus iš šachmatų knygų. Tai buvo ne man.

Mano tėvas juokėsi paskutinis. Jis pasitelkė tiesioginį šachmatų genijų, kad šis mane gerai nuplaktų. Tuo metu aš taip pat sirgau kepenų infekcija. Mėnesius gyvenau tik arbata, skrebučiais be sviesto ir kiaušiniais. Prireikė kelių mėnesių, kol visiškai pasveikau. Tiek daug apie *sąžiningą kovą!*

Vėliau jis man paaiškino, kad yra trys šachmatininkų lygiai.

Pirmojo lygio žaidėjas, kaip ir jis, neturi jokios strategijos.

Antrojo lygio žaidėjas, kaip ir aš, turi vieną strategiją.

Trečiojo lygio žaidėjas, t. y. šachmatų genijus, turi kelias strategijas. Po kiekvieno ėjimo jis iš naujo įvertina visą situaciją. Tada jis pasirenka geriausią strategiją. (Jei tai bando padaryti antrojo lygio žaidėjas, paprastai kyla chaosas.)

Kurį laiką šeima vis dar žaidė kortomis. Tačiau vietiniai gyventojai nemokėjo senojo pasaulio žaidimų, kuriuos mes žinojome, todėl neturėjome su kuo žaisti.

Tėvas mus visus užrašė į šokių pamokas. Mokėmės fokstroto ir valso. Mums, jauniems žmonėms, tai nebuvo naudinga. (Jau pradinėje mokykloje mokėmės šokti kvadrato šokius).

Paauglystė man tikriausiai nebuvo nei sunkesnė, nei lengvesnė nei kam nors kitam. Tačiau ji buvo kitokia. Nebuvo "paaugliško maišto". Dėl šeimos ir etninių ryšių buvau apsaugotas nuo "bendraamžių spaudimo". Aš buvau atstumtasis. Mano standartai buvo tiesiog kitokie.

Kartą tėvas man pasakė: *Nei tavo senelis, nei aš nebuvo labai geros nuomonės apie savo kartą. Tu esi toks pat.* - Tai nebuvo nei panieka, nei aroganci-

ja... Po daugelio metų išgirdau, kaip vienas ištremtas rusų aristokratas pasakė beveik tą patį.

Užuot sakę: *Jei kiti vaikai nušoktų nuo uolos, ar tu pasielgtum taip pat?! Geras vokiečių nešokinėja nuo uolos!* - Tai buvo labai veiksminga!

Jau buvau išmokęs nerodyti silpnumo ar skausmo. Tai tik padrąsino kankintojus. Dar besimokydamas vidurinėje mokykloje žengiau dar vieną žingsnį. Atlikau du psichologijos eksperimentus.

Pirmojo eksperimento metu priešininką laikau ant ribos tarp smūgio man ir atitraukimo. Šią pusiausvyrą palaikiau kaitaliodamas provokuojančias ir sutaikomąsias pastabas.

Antrojo eksperimento metu apsimėčiau, kad tyčiojimasis iš tikrųjų yra tik draugiškas erzinimas. Iš pradžių tai suklaidino oponentą. Paskui tai jį suerzino, nes jis bandė paaiškinti savo tikruosius neigiamus ketinimus. Galiausiai jis suprato, kad aš su juo žaidžiu. Vietoj to, kad jis užsitraukė mano nemalonę, aš užsitraukiau jo. Tai jį supykė. Aš atrėmiau puolimą atgal į užpuoliką, nenaudodamas nei jėgos, nei neigiamų žodžių. Tai mane džiugino dėl praktinių, etinių ir net estetinių priežasčių.

Man patiko vidurinės mokyklos žurnalistikos pamoka. Pirma, mokytoja buvo graži. Antra, man patiko rašyti.

Kartą pakviečiau mokytoją studentą į šokį. Tai nebuvo ištvirtęs seksas. Tiesiog labiau bendravau su jos amžiaus (ir vyresniais) žmonėmis nei su savo amžiaus grupės atstovais. Be to, ji buvo graži, o jos kojos puikiai atrodė su mini sijonėliu.

Po daugelio metų sutikau jauną moterį, kuri pasielgė panašiai. Tik *jos* atveju tai buvo iškrypėliškas seksas. Manau, tai tik įrodo, kad mergaitės bręsta greičiau nei berniukai. Ir yra labiau įgudusios gauti tai, ko nori.

Atradau profesionalią apklausą, skirtą politinėms ir socialinėms pažiūroms įvertinti. Ją atliko visa klasė, o aš praleidau labai daug laiko prie lentelių sudarymo ir analizės.

Ši apklausa įdomi tuo, kad ji nebuvo vienmatė, t. y. *linijinė*. Ji buvo dvimatė, t. y. *plokštuma*. Buvo *x*"ir *y*"ašys! Buvo parodytos tradicinių ideologijų koordinatės. Konservatoriai ir komunistai "x" ašyje buvo toli vienas nuo kito, bet "y" ašyje - arti vienas kito. Liberalai ir fašistai buvo toli vienas nuo kito "y" ašyje, bet arti vienas kito "x" ašyje.

Tai iliustruoja kartais įdomų panašumą tarp kitaip radikaliai skirtingų ideologijų. (Mano paties koordinatės buvo toli nuo visų kitų.)

Be to, vėliau per etikos pamokas koledže pastebėjau, kad du žmonės gali pateikti tą patį atsakymą dėl dviejų visiškai skirtingų priežasčių. Juos sujungti į vieną kategoriją būtų labai netikslu.

Štai pavyzdys.

Mano koledžo etikos dėstytojas klasėje pasakojo apie savo paties etinę dilemą.

Paskutinėmis Antrojo pasaulinio karo dienomis buvau jaunas, stambus leitenantas. Mano šalmas buvo per didelis mano galvai. Gavau užduotį nuvažiuoti džipu prie vokiečių linijos ir derėtis dėl jų kapituliacijos. Su savimi pasiėmiau kelis vyrus.

Kai mano džipas su balta paliaubų vėliava pasiekė vokiečių linijas, esesininkai man atidavė įmantrų saliotą. Kiek pavažiavę keliu, susidūrėme su sunkvežimiais, kuriuos vairavo vokiečių kareiviai. Sunkvežimių gale sėdėjo kažkas panašaus į koncentracijos stovyklos kalinius.

Vos tik pasišalinę iš akiračio, išgirdome kulkosvaidžių ugnį. Pagalvojome, kad tai tikriausiai vokiečiai žudo belaisvius. Svarstėme, ar turėtume apsisukti ir bandyti jiems padėti.

Nusprendžiau to nedaryti. Pagalvojau, kad mes, keli džipe, tikriausiai vis tiek negalėtume jų išgelbėti. Bet jei mūsų misija suorganizuoti pasidavimą nebūtų įvykdyta, mūšiai gali atsinaujinti ir žūtų daug daugiau žmonių.

Ar teisingai pasielgiau?

Kai po pamokų sutikau jį koridoriuje, paguodžiau jį: *Aš manau, kad pasielgei teisingai. Būtų buvę gaila, jei būtų nukentėję daugiau esesininkų!*

Akimirką jo veide pasirodė sumišęs žvilgsnis. Tada jis nusišypsojo. Galbūt jam nušvito, kas jam tai pasakė.

Vidurinėje mokykloje man buvo nuobodu. Visada stengdavausi pabaigti namų darbus mokymosi kambaryje. Taip turėjau daugiau laiko vakare skaityti koledžo lygio knygas. Daugiausia filosofiją, istoriją ir šiek tiek politikos. Garbės raštas buvo savaime suprantamas dalykas.

Dėl vasaros mokyklos kursų galėjau praleisti paskutinius metus.

Vieno semestro kursą baigiau per tris dienas, ketvirtą dieną parašiau testą ir gavau "A".

Dar besimokydamas vidurinėje mokykloje lankiau koledžo kursą apie tai, kaip žaisti akcijų rinkoje. Man tai irgi pavyko. Pirmaisiais metais atkreipiau dėmesį ir uždirbau pinigų. Antraisiais metais tiesiog klausiau savo biržos maklerio ir pralošiau. Bent jau padariau įspūdį bendrakursėms.

Vieną vasarą praleidau su tėvu, kai jis dirbo NASA, kurdamas erdvėlaivius. Apsigyvenome daugiabučių komplekse prie pat universiteto. Mėgdavau leisti laiką prie baseino. Žaisdavau šachmatais ir stebėdavau gražias jaunas bikiņas apsirengusias merginas. Kartais jos žaisdavo šachmatais su manimi. Tačiau jos

"sukčiaudavo". Tiksliau, pasilenkdavo virš šachmatų lentos, kad savo iškirptėmis bandytų atitraukti mano dėmesį. Tai pavykdavo *tik iš dalies*. Taip, aš žiūrėjau. Ne, neleidau jiems laimėti.

Nominavimas į vieną iš JAV karo akademijų buvo mano plunksna. Tačiau, atvirai kalbant, įtariu, kad tai daugiausia lėmė šeimos ryšiai ir Vietnamo karo nepopuliarumas. Mano tėvai bendravo su kongresmenais, senatoriais ir gubernatoriais, kurie kartais užsukdavo į mūsų namus.

Kai įžengiau į jo kabinetą, karo gydytojas, ketinantis mane apžiūrėti dėl paskyrimo į JAV karo akademiją, pažvelgė į mane ir pasakė: *Jūs esate iš kariškių šeimos, ar ne?* - Nelabai žinojau, kaip atsakyti. Viena vertus, taip, mano šeimoje buvo daug karių. Kita vertus, dauguma jų buvo kelios kartos atgal... Be to, mano šeima labai "demokratiška" ta prasme, kad dažnai turime giminaičių, kariaujančių *abiejose* karo *pusėse*!

Nors turėjau įvairių pomėgių, niekas manęs netraukė kaip *karjera*. Dvejus metus mokiausi valstybiniame universitete, kad pagal Europos standartus būčiau laikomas "išsilavinusiu". Tačiau, užuot siekęs diplomo, rinkdavausi tik tuos kursus, kurie man patiko arba kuriuos laikiau naudingais. Tarp jų nebuvo verslo.

Turėjau pakankamai kreditų užsienio kalbos specialybės bakalauro laipsniui gauti, tačiau norint jį gauti, būtų reikėję dar dvejus metus mokytis "niekuo neišsiskiriančių dalykų". Nemačiau jokios prasmės. Man patiko filosofijos ir kūrybinio rašymo kursai.

Žinoma, geriausia koledžo dalis buvo bučiuotis su savo mergina.

Tais laikais iš tikrųjų buvo įmanoma, ir tai nebuvo neįprasta, kad studentas galėtų dirbti koledže *be* paskolos ar stipendijos! Štai ką aš padariau.

Man gaila šiandienos mokinių!

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN
ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Number 106 Gegründet 1975 26. April 2012 4.00 €

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist der nationalsozialistische Bewegung wieder als je zuvor in der hochsteigend. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!
Lebensziele von Wissenschaft, Vererbung, Vererbung und Vererbung haben nicht ausgereicht, das Land die gesamte Welt unsere hell glühende Vision. Adolf Hitler zu entwickeln.
Alle Nationalsozialisten sind sonstiger arbeitsfähiger Völker- und Rassenbewusstsein schon Schüler an Schüler zu Kampf um die Erfüllung unserer Visionen Völker.
Die Bewegung ist zwar stärker geworden, aber die Größe des biologischen Völkertum ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.
Der wissenschaftliche Kampf ist also dabei, das Volkstum – gegen alle, was auch Völker (?) – zu begeben, seine Mittel und Einrichtungen, Überlebendigkeit und Fortentwicklung.
Ob "Hegel" oder "Hitler", ob im Wahlkampf oder im Braunkampfbau, ob auf Propagandaplakat, handelt es sich auf einen Schlüsselbegriff unserer Art: Jeder Nationalsozialist hat seine Pflicht!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (133)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSK: Dabartiniai jūsų projektai aktyvėja ir susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų povėdį politikai.

Molly: Daugiasia demesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos armijai" (www.mourningboiscent.com/truth.htm). Dabar jau turu 21 puslapį, o dar tiek daug turu padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie vieną dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiu tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Praeitį, kurios Jie ne-norėtų iškelti į dienos šviesą. Už informacijos ir nuotraukų atgildų vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant iš įvairių žemės kampečių į paviršių iškilo itin retų slasčių. Dabnai atrodo, kad tai

 the NEW ORDER
Number 179 (135) Founded 1975 April 26, 2012 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.
Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.
All National Socialists and other racially-aware citizens and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.
The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.
The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.
Whether "Hegel" or "Hitler", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind: every National Socialist must do his duty!
Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

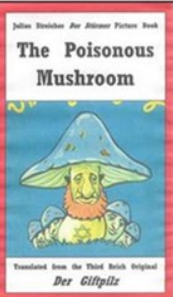
NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANKMÄRK!
MOD BOLCHEVISMEN!**

Translated from the SS Original

Julius Streicher Der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beilmann
Hitler in Italy

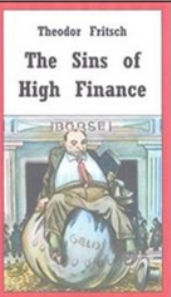

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint – Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD

English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!